



אור שלום

מרכז גורני ללימוד פנימיים הגורם והמסייד
לאורו של האדמו"ר מקומאנא י"ט אוהר"ר שלום ספרין זצוק"ל

דוא"ל - <mailto:info@ohrshalom.net> http://www.ohrshalom.net - באינטרנט

"נר ה' נשמת אדם" – העלון מוקדש לעילוי נשמות				
ישראל בן נסים	ברגה מרים בת דוד	זבגלסקי סמיון בן דוד	זפראני רחלית בת דוד	חזרתי נגאת בן באבאגאן
משה מוריס בן יוסף	טופר חנה בת דוד	יוסופוב דוד חי בן חנניה	יעקובי אסתר בת דוד	ישראל איבט בן מאיר
מאיר בן אליהו	כנרתי פנינה בת סנדר	מילשטיין דוד בן יצחק	מעוז דוד בן מנחם	מרקוביץ רבקה בת יעקב
רחל בת פישל	לוינ לאה בת שמעון	נבון יהודה בן משה	נגר יצחק בן יחזקאל	נרמטוב מריה בת מנשה
נינה בת ישראל	הנייה בת ישראל	קרייסלר סלומון בן הרש	קרלינר סלו בן מקס	קרט זאב בן דב
"ג חשוון תשס"ז - פרשת לך לך - שנה שנייה				
עלון מספר - 116	הד"נ - חברון - 16:28	מוצ"ש - חברון - 17:26	העורך - צחור נ.	

מאורות הפרשה – "ואגדלה שמך והיה ברכה"

לעילוי נשמת מוניה מיכאל בן יוסף ז"ל
 "ואגדלה שמך והיה ברכה" [בראשית, ל"ב-א] פרש"י [שם] יכול יהיו חותמים בכולם? תלמוד לומר והיה ברכה – בך חותמין ולא בהם". ואמר האדמו"ר שיש להבין – הלא אין אדם מתקנא בבנו ובתלמידו, ויצחק ויעקב היו בניו ותלמידיו, ומה זה "ולא בהם"? אלא שהעניין בזה על דרך דברי חז"ל [בראשית רבה] "האבות סימן לבנים", כי כל אדם ההולך בדרכי הש"ת, מתנהג הקב"ה עמו עפ"י הנהגת אבותיו, פעם בחסד ופעם בדין, ופעם ברחמים.

וגם כל המאורעות שאירעו לאבות, אם זוכים הבנים מרגישים באפס מה איך שהש"ת נוהג עמם כמו עם אבותיהם, ולכן הש"ת הבטיח לאברהם שהאחרית והסוף מכל איש הישראלי יהיה במידת חס"ד וזהו שאמר "בך חותמין" היינו במידתך מידת החס"ד.

והנה, אברהם אבינו איש החס"ד – שכל מהותו ועניינו הש"ת, ופרסום אלוהותו ויחודו בעולם, מיד "וילך אברם כאשר דבר אליו ה' וילך אתו לוט, ואברם בן חמש ושבעים שנה בצאתו מחרן".

[בראשית, ל"ב-ד] בבחינת "גדלו לה' אתי ונרוממה שמו יחדיו" [תהילים, ל"ד] כי הרצון של הצדיק הוא שיתגדל שמו יתברך בעולם, ושיתרבו מבקשי ה', והנה אם עושה האדם את רצונו יתברך, הרי על ידי מעשיו נתודע שמו יתברך גם אצל בני אדם אחרים, וזה המובן בכתוב "וילך אברם כאשר דבר אליו ה'" – שעשה כאשר דבר אליו ה' – אז "וילך אתו לוט" שנתהווה גם אצל לוט רצון לעשות כדבר הש"ת.

ואברהם בן "חמש" אותיות "שמח" מאד במאמר הקב"ה ושבעי"ם לשון שבועה בבחינת "חלב ודשן תשב"ע נפשי" – שהיה שבע ומתענג מפרסום גדלות השם בעולם. לכן כשהצדיק רואה שיש עוד אחד שעושה רצונו יתברך שמח ומתענג וזהו לאחר שהלך אתו לוט כתיב "ואברהם בן חמ"ש שנים ושבעי"ם שנה.

והנה, באם נשים לבנו היטב נראה כי כשאמרה תורה "וילך אברם כאשר דבר אליו ה'" כי רק בדרך ה' ניתן להלך באור פני מלך חיים, וע"י קידוש שם שמים ברבים "וילך אתו לוט" עד שגם הקליפה והרע מתהפך לטובה והולך אתו, היינו עם הקב"ה, ובעשייה זו ישנה בחינה של "ואברם בן חמש ושבעים שנה" הרומז לשם ע"ב – חס"ד דאברהם וג' היתרות הם להמתיק את מקום הדין, "בצאתו מחרן".

מאורות המיזות – "התהלך לפני"

לעילוי נשמת שביט מיכה בן יעקב ז"ל
 "התהלך לפני" היא בעיית חיים. בכל אחד מאתנו יש בחינה של אברהם, וכל אחד מאתנו עומד במצב דומה לזה של אברהם. לפעמים המצב כולל את הכל: ארצך, מולדתך ובית אביך, ולפעמים הוא לא קשה עד כדי כך, אבל הוא כולל אצל כל אחד את הענין ש'אני אלך, ואני לא אקבל על זה שום דבר'.

"אחרי ה' תלכו" - אין אפילו הבטחה: 'תשב כך וכך זמן ותהיה חכם, תשב כך וכך זמן ותהיה ירא שמים, תשב כך וכך זמן ותהיה צדיק'. אדם יכול ללכת אחרי ה' כך וכך שנים, והוא יושב ועמל להיות יותר ירא שמים, ולא רואים שום דבר. הייתי עדיף שיהיה לזה איזה קצה, ואוכל לומר: 'נהייתי קצת יותר קדוש'. אילו אדם היה יודע: 'אני לומד שנה ואני במדריגה מסוימת, אני לומד חמש שנים ואני מוסיף כך וכך מעלות', זה היה סולם טוב שאדם יכול ללכת ולעבוד על-פיו.

זה חלק מהענין שמוזכר על "לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה" (ירמיהו ב', ב'), ללכת. בני ישראל הלכו במדבר בלי כתובת, וזה מה שמשגע אותם. הרי הם אוכלים מן, שותים מי באר, וחופץ מהקטטות ביניהם אין להם צרות מיוחדות. הנסיון הגדול ארבעים שנה, הוא ההרגשה שהם עושים סבובים במקום: "ונסב את הר שעיר ימים רבים" (דברים ב', א'). אני הולך והולך, הולך ומסתובב, ואחר כך עושה עוד סיבוב אחד. זה מה שמשגע, השאלה 'לאן אני הולך?!' אני רוצה נקודה, כתובת, איזשהו אחיזה.

הנסיון של אברהם והתשובה שלו היא, שככה הולכים אחרי ה'. הקריאה הגדולה הראשונה והאחרונה, היא קריאה שאין לה כתובת; ה' אומר "לך לך" ואתה קם והולך, אתה לא יודע לאן אתה מגיע, אתה לא יודע איפה הנקודה שלך, ואתה לא יודע איפה התכלית שלך.

יש רק שאלה אמיתית אחת, שהיא שאלתו של אברהם לאורך כל הנסיונות - שאדע שאתה מדבר עמי. ברגע שאדם יודע שה' אומר לו 'לך אחרי', מאברהם למדנו שככה צריך ללכת, כמו שאומר ר' יהודה הלוי: "לא אשאל, לא אחקר, לא אנסה". ללכת בלי כתובות, ללכת בלי תכלית, ללכת בלי שום דבר חוץ ממה שכן יש לי - ההבטחה שה' אומר לי שהוא תמיד איתי. זו ההבטחה הכי גדולה, אבל אי אפשר לשים אותה על נייר, מעבר לזה אין שום דבר. בלכתי אחרי ה' אני הולך אחרי ה', זהו הציודק לזה וזהו הענין, מעבר לזה אני לא יודע לאן אני מגיע.

האמת היא שהאדם שהולך אחרי ה', מי שיושב ועמלו בתורה, אז משהו קורה בתוכו; האבן נמוחה, הברזל מתפוצץ, קורה משהו, אבל אין שום הבטחה שאומרת 'כך וכך תעשה וזה יקרה'. אנחנו יודעים שמי שהולך אחרי ה' נוצר משהו בתוכו, בזיכרון, בעידון ובשימון, אבל אין לנו כתובת בענין הזה.

בסופו של דבר, אם אני לא מוכן לזה, עוד לא הגעתי לפרשה הזו, ואני יושב עדיין בפרשת נח. אני יושב עם נח והעסקים שלו, כן שותים - לא שותים, כן עושים - לא עושים. זה סיפור אחר, וכבר דברו על זה שנח הוא נח, הוא בן-אדם כזה שנח, הוא רוצה שיהיה נח. הענין של אברהם הוא, שאני מוכן לצאת "מארצך ממולדתך ומבית אביך", כל אחד לפום שיעורא דיליה: יש אנשים שבשבילם זה מאוד ממש, יש אנשים שבשבילם זה חלקי.

מי שהולך אחרי ה', בכל מקרה הוא לא נמצא בארצו, במולדתו ובבית אביו, וכבר עמדו על כך שיש "בית אהרן... בית הלוי... בית ישראל" אבל אין "בית יראי ה'". ליראי ה' אין בית בסופו של דבר, וזה הענין של ללכת אחרי ה'.

מאורות הדרש- מעשה לוט

מעשה לוט מה מלמדנו?

לעילוי נשמת שמאי ברוך בן ניסים ז"ל

לוט הולך את אברהם. והדבר כדאי לו. הלא על כך מעיד הכתוב: "וגם ללוט ההולך את אברם היה צאן ובקר ואהלים". ההליכה את אברהם עשתה גם את לוט לבעל רכוש. וכשהדבר כדאי מבחינה חמרית יש גם לתפוס במקצת במנהגי אברהם. ויודע הוא לוט תורה אפילו עם אהבת ארץ ישראל, וכמובן מתוך ראיות מן התורה. הדבר משקף את תקופתנו, בה אנשים רחוקי יהדות החיים ומתעשרים על חשבון עם ישראל על ידי "מגביות" בבתי הכנסת באמריקה ובאירופה, אנשים שרצחו באכזריות את נשמותיהם של מאות אלפים מילדי ישראל, והם הם שטוענים שארץ ישראל היא על פי התורה, אותה תורה שהם בועטים בה ומבקשים לשרפה. אותו לוט שגוזל וחומס שדות אחרים, טוען שארץ ישראל שלו היא!

כך נאמר בחז"ל ומובא ברש"י. כי זה אפיו של לוט ותכונתו: ללעוג לדרכו של אברהם ובד בבד ליהנות על ידו מעושר וכוש. בועטים בתורה ויחד עם זאת מנצלים אותה כהוכחה לעלות על הארץ. וצאו וראו כשאך הגיע אברהם למסקנה שאין הוא יכול לשאת יותר את חברתו של לוט והם נפרדים זה מזה, מגלה לוט את פרצופו האמיתי, מנהגי סדום ועמורה הפרוצים והאכזריים דוקא הם מוצאים חן בעיניו והוא תוקע את משכנו בתוכם. כאן יוכל לנהוג בגלוי מנהגי סדום ולא יבוא חסידי אברהם ורעיו בהפגנותיהם למחות בו. כאן הוא מצהיר בגלוי "אי אפשי לא באברהם ולא באלקיו".

לוט אמנם הלך לסדום אבל אברהם חש את עצמו זך ונקי יותר מבלעדי חברתו. כי "כל זמן שהרשע עמו היה הדבור פורש ממנו". השכינה התרחקה ממחיצה שהרשע מצוי בתוכה. "וה' אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו". לאחר שנגאל אברהם משכנותו של אותו רשע זכה שוב לדיבור, לקירוב השכינה. ומעשי אבות סימן לבנים. והדברים מאלפים גם כיום, כיצד יש לנהוג לא להביא לסילוק השכינה.

מאורות הזוהר – "ואעשך לגוי גדול"

לעילוי נשמת שמעוני חנה בת אברהם ז"ל

על ידי הנשמה והגוף מתתקנת נפש האדם ואעשך לגוי גדול וכו': בכתוב הזה, יש שבע ברכות, ואעשך לגוי גדול, אחת. ואברכך, שתים. ואגדלה שמך, שלש. והיה ברכה, ארבע. ואברכה מברכך, חמש. ומקללך אאור, שש. ונברכך בך כל משפחות האדמה, הרי שבע. ואחר שנתברך בשבע ברכות הללו, מה כתוב, וילך אברם כאשר דבר אליו ה', שפירושו, שהלך לירד לעולם הזה כמו שנצטווה. פירושו: כי אברהם הוא הנשמה, ואחר שהנשמה נתברכה בשבע ברכות הנ"ל, יורדת לעולם הזה להתלבש בגוף. מיד וילך אתו לוט וכו':

זהו הנחש שנתקלל והעולם נתקלל בסיבתו. כלומר, על כן מכנה הכתוב להנחש בשם לוט, כי לוט פירושו קללה בלשון ארמית, והוא שנתקלל והביא קללה להעולם, והוא מתלוח אל הנשמה בעולם הזה, "דאיהו קאים לפתחא" וכו' שהנחש עומד לפתח להשטות הגוף, כמ"ש "לפתח חטאת רובץ". וע"כ לא תפעול הנשמה העבודה שנצטוית עד שיעברו עליה י"ג שנים בעולם הזה. כי מ"ב שנים ומעלה, הנשמה מתעוררת לעבוד העבודה שנצטוית. וז"ש "ואברם בן חמש שנה ושבעים שנה".

שבעים במספר קטן הוא שבע, שבע וחמש הם י"ב, ואז יוצאת הנשמה מחרן, שהוא הקליפות, ומתעוררת ללכת בעבודת השם. וכדין אתחזיאת וכו': ואז, אחר י"ב שנה, תראה הנשמה בעולם הזה, שהיא באה מחמש שנים, שהם חמש מאות פרסאות של עץ החיים, [כלומר, שאז ניכרת, שהיא תולדה דז"א הנקראת עץ החיים ומהלכו ת"ק פרסאות] ושבעים שנה, זהו אותו אילן ממש שהוא שביעי בהמדרגות, [דהיינו הנוקבא שהיא ספירה שביעית מז' ספירות חג"ת נה"ם. ואז ניכרת הנשמה שהיא תולדה דז"א ותולדה דנוקבא, כמ"ש שם באורך].

כדין נפקת מההיא וכו': אז יוצאת הנשמה מאותה הזוהמא של הנחש, ונכנסת בעבודה הקדושה, וז"ש "בצאתו מחרן", מאותו חרון אף ומתוקפו של השטן, שעד עתה היה משטה את הגוף והיה שולט עליו. באילנא שלטא ערלה וכו': באילן שולט הערלה שלש שנים, שהם נקראים שני ערלה, ובבן אדם, שלש עשרה שנה נקראים בו שני ערלה, כיון שאלו השנים עוברות על הגוף, והנשמה מתעוררת לעבוד עבודה הקדושה, היא פוקדת את הגוף, ומעוררת בו רצון טוב, להכניע את הנחש הזה, ואז לא יוכל הנחש לשלוט עליו כמו שהיה מקודם לכן.

דכתיב ויקח וגו': שכתוב "ויקח אברם את שרי אשתו" וגו', שרי אשתו זה הגוף, שהוא כלפי הנשמה כערך הנקבה כלפי הזכר. ואת לוט בן אחיו, זהו הנחש, שאינו סר כל כך מן הגוף, גם לאחר י"ג שנה, משום שגם דביקות הגוף לא תסור כל כך ממנו, אבל התעוררותה של הנשמה מכה אותו תמיד, ומתרה בו ומוכיח אותו, ומכניעו בעל כרחו, ואינו יכול למשול. ואת כל רכושם אשר רכשו: אלו הם מעשים הטובים שאדם עושה בעולם הזה בכח התעוררות הנשמה. "ואת הנפש אשר עשו בחרן". היינו אותה הנפש שהיתה בתחילה בדביקות ובהתחברות של הערלה עם הגוף, ואחר כך תקנה אותה הנשמה. עליה אומר הכתוב, "ואת הנפש אשר עשו בחרן". והיינו נפש המתאוה, שיש לה קירבה חזקה אל תאות הגוף והקליפות.

כמ"ש להלן. דהא לבתר דתליסר וכו': כי לאחר כך, מ"ג שנה ולמעלה, שהנשמה מתעוררת לתקן את הגוף, שניהם, הנשמה עם הגוף, מתקנים אותה הנפש, שנשתתפה בתוקף הדינים של הנחש ובתאותו הרעה, וזה שכתוב, "ואת הנפש אשר עשו בחרן". שאומר, עשו, שהוא לשון רבים, משום שסובב על הנשמה ועל הגוף, ששניהם מתקנים את הנפש, הנשמה ע"י התעוררותה שמעוררת את הגוף, והגוף על ידי מעשיו הטובים. ועם כל דא וכו': ועם כל זה מתקפת הנשמה על אותו הנחש לשבור אותו בתוקף השעבוד של תשובה. וזהו שכתוב, "ויעבור עד מקום שכם", אשר שכם הוא מקום משכנה של השכינה, והיינו משום שכבר נשבר לגמרי תוקפו של הנחש, על ידי הנשמה

מאורות היכל הברכה – "וערל זכר"

כתב הסבא קדישא מהרי"א [בראשית, י"ז] וזה לשונו: "יש פסיק ביניהם, כי היה די באומר זכר אשר לא ימול, ערל למה לי? לדרוש כי הם שני עניינים שצריך להעביר הערלה, ערלת הלב והפה קליפת דחפאי על מוחא מדות הרעות וכל מיני תאות רעות, של הרע והערלה והקליפה. וצריך גם כן לחתוך בשר הערלה – וזהו וערל זכר ימול, מלא ואו, את בשר ערלתו לחתוך הבשר של הערלה וגם להעביר הערלה.

מאורות הסיפור החסידי – "הפרד נא מעלי"

לעילוי נשמת שמעוני שושנה בת יעקב ז"ל

בימי אלול ובימי ניסן היו בדואי הנגב מגיעים לשכונת מאה-שערים בירושלים על מנת למכור שקים מלאים בפחמי עץ לתושבי השכונה, כל שק - "קנטר" (300 ק"ג) פחמים. המוכרים היו מערימים על התושבים התמימים, ומכניסים לשקים אבנים טבולות בפחם שחור שלא יצלחו למאומה. היה ר' איצ'ה בלכר (הפחח) יוצא בעונות אלה לשוק, ממשמש בשקים ומשיג לבל יקופחו תושביה העניים של השכונה.

בכך קנה לו ר' איצ'ה שונא גדול בדמות באכר מחמולת הבאשיטים שבמזרח העיר. הלה דיבר אידיש רהוטה ורכש לו ידע בדינים ובמנהגים היהודיים. בשפתו החלקלקה רכש את לב הבדואים, ושימש להם כספסר וכמתווך בינם לבין תושבי מאה-שערים. לאלה גם אלה הבטיח הגנה מרמאויות, ובשל כך היה זוכה למתת משני הצדדים. "ידאג איצ'ה למלאכת הפחחות", היה טוען באכר, "וישאר לי את הטיפול בסחר הפחמים". אבל אפילו איומים לא מנעו מר' איצ'ה להגן על יהודי מאה-שערים.

סילוקו של באכר מהשוק לא בא בחשבון, שכן רק הוא, ובתיווכו גם אחרים, שימש כ"גוי של שבת" בשכונה. הוא זה שסיפק את שומר הלילה לשכונה, אלה שלפתע באמצע הלילה היו מוציאים קול שריקה עזה ממשרוקיותיהם, ספק אם כדי להרתיע גנבים פוטנציאליים, או להוכיח לתושבים שהנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. הוא זה שלימד אותם להגיע מעצמם בשבת לבית שעשן מתאבך ממטבח, והוא זה שהיה הפוסק האחרון באשר למחיר שצריך בעל אותו מטבח לשלם לשומר, שללא כל רמז וניע מצד בעל הבית היהודי ידע לכבות את האש.

לא הצליח ר' איצ'ה לסלקו מן השכונה עד אותו יום שבא באכר אל חאשה-ריינה, אלמנה שעלתה מוילנא והרבתה במעשי צדקה וחסד. היה זה סמוך לפסח, כשהפחמים נחוצים ביותר לחימום מים כדי לנקות ולכבס. חאשה-ריינה ביקשה מבאכר לדאוג לה, תמורת תשלום הוגן כמובן, לשני שקי פחמים כדי שתוכל לחלקם לנצרכים. חאשה-ריינה היתה תמימה ביותר, ומהרה התפתתה לקנות "פחמים-שמורה" שבאכר טען ששמר במיוחד במרתפו. "בוילנא לא נזקקו לפחמים כשרים לפסח, אבל מי יודע", חשבה "אולי בירושלים מקפידים שלומי-אמונים אף על כן". שילמה לבאכר מה שדרש - הרבה מן הנדרש - וגם הטתה אוזן למוסרו, שעל פי המקובלים אם נותן הצדקה מספר כמה היא עלתה לו, הוא מביא על עצמו צרות ומרעין בישין.

איכשהו נודע הדבר לר' איצ'ה, והוא כינס את ועד השכונה, ובו במקום נמנו וגמרו שרגלו של באכר לא תדרוך עוד בשכונה. טובה זו שהיטיב ר' איצ'ה עם שכונתו עלתה לו לבסוף ברציחתו של בנו, משה (משה-איצ'ה קראוהו דרך חיבה) בידי פורעים, ב"ליל הסדר".

מאורות לילדים ונוער -

הרה"ק רבי אברהם ישעיה קרליץ זצוק"ל בעל ה"חזון איש" יום אחד, בהיות רבינו בבית המדרש. נכנס יהודי אחד וסיפר לפי תומו שפרצה דליקה בסביבת ביתו של החזון איש. מיד קפץ ממקומו ודילג בפסיעות גדולות. שלא כדרכו, מתוך בהלה נוראה. ניכר היה בו שאזר כוחות עלומים בשעה זו. שראוהו הכל רץ ברחוב העיר לעבר ביתו במהירות עצומה.

אחד ממכריו שעמד שם וראה אותו נחפז ורץ, תמה מאד: וכי ירוץ החזון איש להציל את רהיטיו המרופטים, או את בלאי בגדיו המטולאים, ממאכולת האש? שם פעמיו גם הוא למקום שרץ. אך כשהגיע סמוך לבית החזון איש, מצאו שהוא מהלך כבר בחזרה, פוסע במנוחה ושלוה ואוחז תחת בית שחיו חבילה כבדה. היה זה תכריך כתבי ידו, שהכיל כמה מחלקי ספרו "חזון איש", יגיעת מוחו ופרי רוחו, שרכש בעמל שנים רבות ובמחיר לילות נדודים אין ספור. פניו צהלו מגודל השמחה והוא הסתובב בעתיר נכסין, מדושן עונג, שעלה בידו להציל מטימיון רכוש שלא יסולא בפז.

לא עלה על לבו כלל להתעניין בגורל חפצי ביתו וכליו, והסחורות של אשתו, מרוב התרגשות. ישראל. בסוד שיח עם אחד ממקורביו, הביע הלה השקפה פרטית, כי הזמנים הקשים מחייבים את כל יהודי להתייבב במערכות החיים הצבוריים ולפעול למען כבוד שמים, משום "עת לעשות לה". לשמע דבריו הגיב החזון איש כך: לימוד התורה היא עבודה גדולה לטובת כלל ישראל, שכן עצם מציאותו של אדם גדול מקרינה אור והשפעה ברוכה על כל סביבתו.

משל למה הדבר דומה: למי שמוזג משקה מקנקן אחד לתוך כוסיות קטנות שמאומה אין בהם, בסופו של דבר הקנקן מתרוקן והכוסיות לא יוסיפו להתמלא. לא כן אם ממלאים בלי הפסק את הקנקן עד שהוא משתפך מעבר כל גדותיו, שהכוסיות סביבו מתמלאות מאליהן והקנקן נשאר תמיד מלא, כמעין נובע שלא יכזבו מימיו לעולם. כיוצא בדבר היה מרגלא בפיו של החזון איש תמיד: המתחזק בלימוד התורה עושה חסד עם כלל ישראל. וכן אמר: אנשי נובהרדוק משקיעים את כל כוחם בזיכוי הרבים ואינם יודעים שזיכוי הרבים הגדול ביותר הוא זיכוי עצמי, היינו שהאדם יתעלה בדרגות השלימות ובזה הוא מזכה את הרבים. נסתלק בט"ו במרחשוון שנת תש"ז [לוקט מ"פאר הדור"].

החידה השבועית -

- מדוע את הציפור לא בתר אברהם? -
- מדוע מת אברהם חמש שנים קודם זמנו?
- הגר שפחת שרה, בת מי הייתה?
- איך ידע אברהם לקרוא לישמעאל בשם ישמעאל?
- מדוע נצטוו אברהם אבינו לקחת "עגלה משולשת"?
- מדוע במעמד ברית בין הבתרים נפלה חשכה?

השולחנית ניתן לשלוח לבית המדרש "אור שלום" קריית אריזת ג.ד. 88 מיקוד 90100

השיעור השבועי המקיים בכל יום מאיש בבית גב"ד מק"ט בניין 400 בט"ו 21:30 הציבור מוזמן